

2014. január 1. – szerda, újév

János evangéliuma 10,10: Én azért jöttem, hogy életük legyen, sőt bőségben éljenek.

Hiszek Istenben. Hiszem, hogy a Biblia az Ő Szava, üzenete, kijelentése. Hiszem, hogy Jézus Krisztus az Isten Fia, aki értünk, értem is megszületett mintegy kétezer évvel ezelőtt. Azért jött ebbe a világba, saját vallomása szerint, hogy életünk legyen. Van-e életem, kérdem magamtól. Elég gyakran sóhajtok fel a jól ismert mondás szavait idézve, ez az élet nem élet. Azért jött, hogy bőségben éljek. Én meg sokszor szívszorító önsajnálkozással, szándékosan félreértve éneklek, hogy szűkölködünk, nagymértékben. Azért jött, hogy üdvösségünk legyen, s tudom, hogy ott, Isten Országában lesz igazi életünk, és bőségben fogunk élni. De hiszen Isten országáról számtalanszor vallottam már, hogy itt kezdődik el, Isten gyermekeinek életében már elkezdődött. Jézus eljött, mindent megtett, életre és bőségre hívott el. Már e világban is Vele élve ezek megtapasztalhatók, az igazi élet, az Istennel való közösség az év minden napján életet jelent, a bőség pedig a Krisztusban kapott ajándékok sokaságának és tökéletességének ismeretében nem kérdés többé. Istenem, add, hogy ebben az évben életem legyen Krisztustól, Krisztussal, 365 napon keresztül, vagy addig a pillanatig, míg e világból magadhoz hívsz.

2014. január 2. – csütörtök

A zsoltárok könyve 25,20: Tartsd meg életemet, ments meg, ne szégyenüljek meg, mert hozzád menekültem!

Uram, ezt a zsoltárt szeretném Dáviddal együtt imádkozni, de Téged nem lehet megtéveszteni, ajkamról az ima nem szól ugyanazzal az őszinteséggel és bizalommal, melyet olvasni vélek a zsoltár sorai között. Benned bízom, Hozzád menekülök, Tőled várok segítséget, de sajnos, nem mindig. Sokszor minden más lehetőséget kipróbálok. Amikor pedig jövök, néha ilyen számító lélekkel kiáltok, hogy nem hagyhatsz el, hiszen ha gyermekeden nem segítsz, mit mondanak majd Rólad? Mintha Téged féltenelek, holott csak utolsó menedékem vagy. Máskor pedig, lásd, mekkora zűrzavar van lelkemben, épp azért nem merek jönni, nehogy azt gondold, hogy nem bizalommal, hanem csak számításból imádkozom. Én sem értem magam, Uram, nem is tartom jónak sokszor azt, amit teszek, de amint vagyok, jövök. Hozzád kiáltok, ahogy csak fáradt, bűnös élettemmel kiáltani tudok, és kérek, tartsd meg életemet. Ne engedj megszegyenülni, elveszni. Nincs semmi, amire hivatkozhatnék, hogy miért tedd, egyedül Fiaadra tekinthetsz, Érte könyörülhetsz rajtam.

2014. január 3. – péntek

Pál első levele a korintusiakhoz 14,12: Ezért ti is, mivel rajongtok a lelki ajándékokért, arra igyekezzetek, hogy gazdagodásotok a gyülekezet építését szolgálja.

Az első gyülekezetben még volt nyelveken szólás, gyógyítás, ezekről kellett az apostolnak egészséges tanítást adni, hogy a rajongás, a lelki ajándékok kívánása ne legyen öncélú, hanem minden esetben a gyülekezet építését szolgálja. Ma már elég ritkán hallunk gyógyulásról, a közösség imádságának következményeként, nyelveken szólás és hasonló ajándékok ma már csak olyan körökben fordulnak elő, melyekről nem célunk itt beszélni. Van azonban ajándéka Istennek a mai gyülekezetek, azok tagjai felé is, nem is kevés. A lelkület azonban megváltozott,

már nem kívánja a gyülekezetek nagy többsége azokat az ajándékokat, melyekkel szolgálhatna a közösségben. Sokkal inkább azt tapasztaljuk, legtöbb esetben, hogy az is, akinek az ÚR tehetséget, talantumot adott valamire, vonakodik, hátrahúzódik, egyre kevesebben készek a szolgálatra, a gyülekezet építésére. Istenünk, Te bizonyára ma is munkálkodni akarsz közösségeinken, add, hogy akiket szolgálatra választottál és alkalmassá tettél, ajándékaiddal felruháztál, azok örömmel, önként, dicsőségedre munkálkodjanak, mindabban, ami a gyülekezet építését szolgálja.

2014. január 4. – szombat

Pál második levele a korintusiakhoz 4,6: Isten ugyanis, aki ezt mondta: "Sötétségből világosság ragyogjon fel", ő gyűjtött világosságot szívünkben, hogy felragyogjon előttünk Isten dicsőségének ismerete Krisztus arcán.

A világmindenség méreteit, működését igen kis mértékben ismerjük, de amit kiszámítunk, következtetünk, az is szinte felfoghatatlan számunkra. Isten hatalma pedig olyan nagy, hogy mindezt szavával teremtette. Az apostol bizonyágtétele szerint ugyanez az isteni szó teremt világosságot, lelki értelmet, bölcsességet az ember szívében. Amikor Isten ezt megcselekszi, akkor lesz az ember képes arra, hogy felismerje Isten dicsőségét, Krisztus által. Ezt az isteni teremtő szót próbálja sok ember helyettesíteni emberi törekvéssel. Ha elgondoljuk azt, hogy a Mindenható Isten világot teremtő Szavára van szükség ahhoz, hogy hitre, istenismeretre jussunk, akkor nagyon hiábavaló, szomorúan nevetséges törekvésnek tűnik minden Isten nélküli törekvés, próbálkozás, erőfeszítés a megismerésre, a láthatatlan dolgok megértésére, Isten csodálatos voltának felfogására. A csoda számomra az, hogy érdemtelenen, sőt, az URat sokszor megbántó, bűnös életet élő emberen, rajtam is könyörült, és ezt a hatalmas csodát elvégezte, hogy felragyogtatta előttem Krisztus által az Ő dicsőségét, olyan mértékben, amit még felfogni képes vagyok. Mindez tökéletesen fog ragyogni mindnyájunk előtt az örökkévalóságban, azok előtt, akiknek szívében, életében már ma is munkálkodik a Teremtő Isten hatalmas Szava.

2014. január 5. – vasárnap

A zsoltárok könyve 54,6: De Isten megsegít engem, az Úr megtartja életemet.

Próbáljuk egy pillanatra elképzelni, milyen lenne, ha Isten azt ígérte volna, hogy az Ő követőit nem éri baj, nem lesz életükben nehézség, minden nyomorúságtól, próbatételtől megoltalmazza őket. Halkan tegyük hozzá, sok szülő azt gondolja, akkor tesz jót gyermekével, ha mentesíti minden tehertől és megad neki minden jót. Tehát, ha Isten ilyen ígéretet tett volna, akkor azt be is tartaná. Ezért bizonyára sokan akarnának keresztyének lenni, hogy ne kelljen nehézségeken átmenjenek. Akkor Isten gyermekének lenni azt jelentené, hogy kényelmes, felelőtlen élet, s kérdés csak az lenne, mi az a legkevesebb, amit meg kell adni Istennek, ahhoz, hogy ez az állapot megmaradjon. Nem igazán érdemes tovább gondolni ezt a téves utat, amit azért sajnos, sokan helyesnek vélnék. A valóság az, hogy Isten javunkat akarja, és az nem válna javára senkinek, ha olyan lenne a keresztyénség, ahogy azt fentebb vázoltuk. A Mindenható Isten, aki nem csak hatalmas, hanem végtelenül bölcs is, a legjobbat úgy cselekszi értünk és velünk, hogy megengedi a nehézséget, még a nyomorúságot is, de szívünkbe megadja azt a bizonyosságot, hogy Ő velünk lesz minden helyzetben, életünk fölött egyedül Ő hozhat

döntéseket. S még akkor is, ha harcokkal, próbákkal tűzdelt életünk, békességben, hitben, reménységben élünk, abban a bizonyosságban, hogy Istenünk megsegít minket.

2014. január 6. – hétfő

Lukács evangéliuma 2,29-30: Most bocsátod el, Uram, szolgádat beszéded szerint békességgel, mert meglátták szemeim üdvösségedet.

Alig pár vers szól Simeonról, de ebben a rövid szakaszban is nagyon sok fontos üzenetet találunk. Maradjunk a mai igeversnél. Isten ígéretei beteljesednek, mindannak, amit az ÚR mond, eljön az ideje, lesz egy „most-ja”. Jézus Krisztus arra figyelmezteti követőit, hogy vigyázzanak, mindig készen legyenek, mert ez a „most” az Ő eljövételére is igaz lesz, egyszer, amikor nem is számítanak rá az emberek, Ő visszajön. A mai igé beteljesedése Isten egyik legnagyobb ajándékát hirdeti, az Ő Fiának első eljövételét. Amikor mások egy gyermeket látnak, ahogyan bizonyára tucatnyi gyermeket láthattak naponta a templomban, Isten embere meglátja Isten tervének megvalósulását. Noha mintegy harminc esztendő múlva kezd el Jézus nyilvánosan munkálkodni, Isten embere már hálát ad azért, hogy az ÚR ígéreteinek beteljesedése elkezdődött. Valószínű, Simeon már nem láthatta földi életében Jézust gyógyítani, csodákat tenni, nem hallotta Őt prédikálni. Mégis tudja, hangosan bizonyoságot tesz arról, hogy Ő az Üdvözítő, Benne Isten az üdvösséget küldte el az embereknek. Isten ígéreteinek beteljesedéséről személyes életében is bizonyoságot tesz Simeon, amit az ÚR Lelke által Neki kijelentett, az személyes életében megvalósult, láthatta Isten Fiát, kezében tarthatta az Üdvözítőt. Adj, URunk, a mi életünkben is ilyen bizonyoságot, ígéreteid beteljesedése felől, s add, hogy megtapasztaljuk a Te munkásságodat, személyesen is.

2014. január 7. – kedd

Pál levele az efézusiakhoz 6,14-15: Álljatok meg tehát, felövezve derekatokat igazságszeretettel, és magatokra öltve a megigazulás páncélját, felsaruzva a lábatokat a békesség evangéliuma hirdetésének a készségével.

Nagyon sok kárt tesz a tévé és az internet gyermekeink és a fiatalok életében. Olyan filmeket, egy ideje rajzfilmeket sugároznak leggyakrabban, melyekben a túlzás már nem is kifejezés. Azt gondolnánk, hogy az mindenki számára világos, hogy egyetlen földi ember sem tud úgy harcolni, hogy helyből felugrik többtíz méter magasra, lebeg három percet a levegőben, közben legyőz kétszáz ellenfelet, majd visszaér a földre, de sajnos, nem világos mindenkinek, hogy ez lehetetlen. Egyre több tizenéves gondolja magáról, hogy ő a hős, habár nem játékfilmben szerepel, azt hiszi, komolyan, hogy nem gond, ha ötön-tízen támadnak rá, hiszen ő látott egy-két fogást, mindenkit legyőz. Ez nem is szórakoztató, nem is nevetséges, hanem nagyon szomorú, mert ezek a fiatalok legtöbbször a valóságban még a legkisebb karcolás fájdalmát is tragédiaként élik meg, nem tudják elhordozni. És mindez még súlyosabb, még fájdalmasabb a lelki életre nézve. A mai emberek nagy többsége úgy gondolja, hogy ha egyáltalán lehetnek, vagy vannak gondjai, azok a pénzről és az egészségről szólhatnak, lelki kérdésekben nincs probléma. Sajnos, egy értelemben nincs is probléma, mert ameddig Isten dolgai iránt nem érdeklődnek és hitben élni nem szándékoznak, az ellenség is békén hagyja őket, ők nyugodtan lehetnek tovább elveszettek. Aki viszont lelkiekben ébredszik, hallja az ÚR hívását, az Ő akarata szerint szeretne élni, annak bizony fel kell készülni a lelki harcokra.

Ne legyünk tudatlanok, önhittek, önmagunkban bízók, hanem vegyük fel lelkiekben mindazt, amire az Ige tanít, harcoljunk Isten fegyvereivel, hívjuk segítségül az ÚR Nevét.

2014. január 8. – szerda

Ézsaiás próféta könyve 42,10: Énekeljete az Úrnak új éneket, dicséretet a föld széléig, akik tengerre szálltok, és ami a tengert betölti, a szigetek és lakóik!

A Biblia gyakran szólít fel Isten dicsőítésére, leginkább Isten gyermekei biztatják egymást, önmagukat is az ÚR énekszóval való magasztalására. Kis közösségünkben nincs állandó kórus, de amikor vendég érkezéséről tudunk, akkor páran összegyűlnek, gyakorolnak, igyekezünk szép énekléssel is köszönteni a vendéget. Örvendünk annak, ha jól sikerül elénekelni egy-két éneket, ha az tetszik azoknak, akik hallják. Arra ritkábban gondolunk, hogy énekeljünk mi Istent magasztaljuk. Noha Őt angyalok kórusa csodálatos módon dicséri szüntelen, mégis, Istennek kedves a földi ember dicsérete. Hiszem, hogy az ÚR nem azt értékeli első sorban, hogy hányan tudják kiénekelni a legmagasabb hangot, sikerül-e végigénekelni egy éneket hiba nélkül, hanem az ÚR még a dicséretben is a szíveket vizsgálja. Azt, többek között, hogy nem a magam dicsőségét keresem, nem a dicséret, amit elvárok, a legfontosabb, hanem imáimhoz hasonlóan énekszóval is mennyei Atyámat szeretném imádni, dicsőíteni. Régi énekekkel és újakkal egyaránt lehet magasztalni Istent, Őt dicsőítették a templomi „szakképzett” énekesek, de azok is, akiknek nem az éneklés volt a fő foglalkozásuk. Tengerészekről és szigetlakókról aligha kórusművek éneklése jut eszünkbe, mégis, az ige őket is erre a dicsőítésre hívja. Legyen a mai napon alkalmunk arra, hogy énekszóval is áldjunk, magasztaljuk a mi csodálatos Istenünket.

2014. január 9. – csütörtök

Pál levele a rómaiakhoz 12,10: A testvérszeretemben legyetek egymás iránt gyengédek, a tiszteletadásban egymást megelőzők.

Említsünk meg két ellentétet. Az egyiket könyvekből ismerjük, esetleg olyan filmekből, melyek igyekeznek letúnt korok életébe betekintést nyújtani. Legyen szó a tiszteletadás egyetlen pici formájáról, a köszönetéről. Megvolt a pontos szabálya annak, hogy ki, mikor és hogyan kell köszönni, a fiatalabb az idősebbnek, férfi a hölgynek, alattvaló a felettesnek. Maga a köszönési formula is megvolt, személyre, kórra, helyzetre szabottan. Nyilván nem is lehetne, nem is akarjuk visszahozni az akkori életmódot, még a köszönési formákat sem, nem azt szeretnénk, hogy az édes testvérek egymást magázva köszönjenek, Isten hozta bátyám-uram formulával, például. De nem kevésbé idegen számomra az, amit ma hallani, elég gyakran. Az járja, sokszor, hogy egyetlen, sokszor értelmetlen szótaggal köszönnek egymásnak fiatalok, vagy leginkább már szavak nélkül, egy biccenés is megteszi, de köszönés, és amit az jelent, egymás köszöntése nélkül is megvannak. Ez pedig nem a köszönési formula átalakulását jelzi, hanem a tisztelet kimaradását. A mindenki egyenlő elvét sokan úgy értelmezik, hogy senkit nem kell tisztelni, becsülni, sem szavakkal, sem hozzáállással. Hadd említsek, csak utalás szintjén, még egy végletet. Nem gondolom, hogy a gyöngédség és a tiszteletadás azt jelentené, amit néha látunk, ha Isten gyermeki találkoznak, amikor mindenkinek mosolyogni kell, majd érzékeny hangon elmondani, akár hetente háromszori, többszöri találkozás alkalmával is, mennyire örül a találkozásnak. Nem azzal kezdődik a tisztelet, ha minden alkalommal ölelésre tárt karokkal, megértést, elfogadást sugalló érzékeny

hangon kérdezzük, hogy is van a másik. Isten gyermekeit legyünk tiszteletadók, gyöngédek, de legyünk mindezekben őszinték. Ha valami nincs szívből, ne játszuk meg, mert az képmutatás, inkább kérjük Isten, tanítson a helyes viszonyulásra mindenki iránt, s adjon ahhoz erőt, szívünkbe szeretetet.

2014. január 10. – péntek

A zsoltárok könyve 103,13: Amilyen irgalmas az apa fiaihoz, olyan irgalmas az ÚR az istenfélőkhöz.

Őrzök szívemben több emléket gyermekkoromból, olyan eseményekről, amikor nem értettem meg édesapám magatartását, s csak amikor magam is apa lettem, kezdtem megsejteni azt, hogy mi is játszódhatott le bizonyos alkalmakkor a szívében. Igen, édesapám többször megbocsátotta nem is annyira tetteimet, mint hozzáállásomat, azt, hogy áthágtam szavát, szégyent hoztam rá, megbántottam, volt, amikor akaratlanul, de olyan is, amikor szándékos engedetlenséggel. Sokszor meglepődtem azon, hogy miért olyan nagyvonalú, miért nem hoz valamit szóba, miért bocsát meg. Aztán mindezt az ajándékot, amit Isten édesapám által közvetített felém, egy idő után elő kellett venni, ha nem is tudatosan. Gyermekeim nem tettek kirívó gonoszságokat, de volt azért olyan, ami eléggé fáj, amit miatt néha napokig hordoztam, s kértem erőt Istentől, hogy elfogadjam a helyzetet, változtatni tudjak, és változtatásra tudjam bízni, ha lehet, eredményesen, szereteteimet. Mindezek alapján mondhatom, Isten irgalma nagy, csodálatos. Irgalmát az Ő csodálatos szeretete indítja, s ebből a szeretetből engedett meg az ÚR valamit sejtünk, szüleinkkel, gyermekeinkkel való viszonyaink által. Nem túlzás, ha azt mondom, nagyon hálás vagyok Istennek mindazért a kegyelemért, szeretetért, amit szüleimen keresztül tapasztalta, s még tapasztalok, nagyon hálás vagyok Istennek, hogy adott nekem erőt, szeretetet, hogy tudjak magam is megbocsátani, irgalmazni. Leghálásabb azért vagyok, hogy Isten szeretete van mindezek felett, az Ő nagy kegyelme, irgalma árad ki naponta életünkre, és árad szívünkbe is, hogy azt tovább adhassuk, szereteteink, mások felé. Mindezt Dáviddal együtt mondom, ahogyan ez a zsoltár kezdődik: „Áldjad, lelkem, az URat, és ne feledd el, mennyi jót tett veled!”

2014. január 11. – szombat

A zsoltárok könyve 10,1: Uram, miért állsz oly távol, miért rejtőzöl el a szükség idején?

Isten gyermekei számára nem kérdés, hogy Isten mindenütt jelen van, semmi nem történik az Ő akarata nélkül, mindent javukra fordít. Isten gyermekei azt sem tagadják le, hogy ebben a világban élve ők is emberek, akik néha így kiáltanak fel, mint a zsoltáros, mert néha úgy érzik, hogy mindenütt jelen van, de adott helyzetben az Ő jelenlétét nem érzik, az Ő segítségét nem látják. Közel van mindig az ÚR, de mintha karjait hátratenné, tekintetét elfordítaná, mintha nem törődne nyomorúságunkkal. Bizony, azt is tegyük hozzá, sok olyan alkalom volt, mikor így kiáltottunk, hogy Uram, hol marad megígért segítséged, miért nem látom semmi jelét kegyelmednek, de nagyon sokszor történt az is, hogy megbántuk szavainkat, beláttuk kicsinyhitűségünket. Mindezt azért, mert utólag nem egyszer kellett megértsük, hogy javunkra vált az, ahogy Isten cselekedett, még akkor is, ha pillanatnyilag nem értettük az Ő szándékát, sőt, sokszor csodálatosabb lett az ÚR által adott kimenetel, mint amit mi annyira kértünk és szerettünk volna. Uram, megvallom előtted, hogy mindig tudom, nem hagysz el, nagyobb próbák alatt mégis elkeseredek lelkemben, panaszkodom, mert nem azt adod, amit

szeretnék és kérek Tőled. URam, kérlek, ezután is mindig a Te akaratod legyen meg, ha pedig elkeserednék, bocsáss meg nekem, de ismét őszintén fogom kitárni Előtted szívem, s Neked mondom el mindazt, amit gondolok. Köszönöm, hogy így is elfogadsz, kérlek, formáld szívem is, gondolataimat is, akaratod szerint.

2014. január 12. – vasárnap

Apostolok cselekedetei 10,45: És elámultak a zsidó származású hívők, akik Péterrel együtt jöttek, hogy a pogányokra is kitöltetett a Szentlélek ajándéka.

Isten dolgain, munkáján a halandó ember csodálkozni, ámulni tud csupán. Mi ebbe a világba születünk, és gyermekkorunk óra megtanították és megtapasztaltuk, hogyan működik ez a világ. Törvényeket állítottunk fel, megfigyelések alapján, sziklaszilárdan tudjuk mindnyájan, hogy a víz lefele folyik, augusztusban nem kell fűtési költségekkel számolni, és még sok minden mást. Ugyanígy, megfigyelések, következtetések alapján felállítottuk szabályainkat, törvényeinket a lelki dolgok terén is, ha ismerjük valakinek a szüleit, életkörülményeit, baráti társaságát, esetleg érdeklődési körét, temperamentumát, elég nagy valószínűséggel megmondjuk, mi lehet, esetenként mi lesz belőle. Milyen jó, hogy nem minden van úgy, ahogy az ember gondolja, számítja, az életben megannyi meglepetés ér minket, mert Isten hatalmasabb nem csak a természeti törvényeknél, melyeket Ő alkotott, hanem hatalmasabb az emberi gondolatnál is, olyat tud és szokott cselekedni, amin mi csak ámulunk. Pünkösdkor nem csak zsidók kapták Isten Lelkének ajándékát, hanem sok más nemzet gyermekei is, ezek együtt keresztek meg, alkották meg az egyházat. Mégis, kevés idő múlva Péter vonakodik pogány ember házához menni, még nem fogadta el sem ő, sem a többi tanítványok és a zsidók közössége, hogy Isten munkálkodik minden nemzet életében, eljött az idő, amikor az egész emberi nemzetségből hívja el követőit. Ezért a római százados házában ismét csodálkoznak, hogy a Lélek kitöltetett a pogányokra. Istenünk, azért imádkozunk, hogy mi is csodálkozhassunk, lássuk és csodáljuk azt, ahogyan Lelked által ma is munkálkods, gyarapítod a hívők seregét, ott és úgy, ahol és ahogyan mi nem is gondolnánk. S adj, URunk, nekünk nyitottságot, hogy ahol Te munkálkods, ott előítéleteink miatt ne ellenkezzünk, hanem örvendezve tudjunk hálát adni.

2014. január 13. – hétfő

Pál levele a rómaiakhoz 1,11-12: Mert szeretnélek látni benneteket, hogy megerősítésetekre valamilyen lelki ajándékot adjak nektek, vagyis, hogy együtt bátorodjunk meg közöttetek egymás hite által, a tietek és az enyém által.

A bibliai időben elutazni pár száz kilométert nem volt egyszerű. Sok időt igényelt, tájékozódást, szervezést és nem utolsó sorban pénzt. Pál még nem járt Rómában, de az ottani keresztyéneket máris testvéreinek tekinti, szeretne velük együtt lenni, találkozni, hogy mindnyájan hitükben erősödjenek. Tudjuk, el is jutott Rómába, nem kis áron, és ott sem valami kényelmes helyre, hanem fogdába. Mindezt tudatosan vállalta, megérte ezen a drága áron is a testvérekkel való találkozás, közösség. Ma nincs ilyen magas ára a találkozásnak, de sajnos, ilyen lelki áldása sincs. Ma minden nap sok emberrel lehet találkozni virtuálisan, ezek a találkozások szinte mindig felületesebbek, legtöbbször idővesztegetések. Vannak valódi találkozások is, gyakran valamilyen céllal kopogunk be valakihez, a hóglyéte iránti érdeklődés

sokszor csak udvariasság, ha tényleg lelki beszélgetést indítványozna valaki, sok dolgunkra hivatkozva szakítanánk azt félbe, s rátérnénk a látogatás valódi céljára. Nem szükség tovább magyarázni, az ige azt az egyszerű üzenetet közvetítette számomra, ezt osztom meg, hogy a meglévő nagyon minimális valódi kapcsolatot tartsam értéknek, legyek készen azért áldozatot hozni, építsek és épüljek azáltal, hogy testvérekkel lehetek együtt. Erősítsen minket egymás hite által is a mi URunk.

2014. január 14. – kedd

Dániel próféta könyve 4,34: Most azért én, Nebukadneccar, dicsérem, magasztalom és dicsőítem a mennyei Királyt, mert minden tette helyes, eljárása igazságos, és meg tudja alázni azokat, akik kevélyen élnek.

Mondja mindezt egy pogány király, aki „saját bőrén” tapasztalta, hogyan alázza meg Isten a kevélyeket. Miután Isten megalázta az önmagát felmagasztaló királyt, azt is ki tudja mondani magasztalásában, hogy Isten minden tette helyes, eljárása igazságos. Próbáljuk valamennyire ezt a történetet mai körülmények között elképzelni, mai gondolkodás szerint megközelíteni. Ma nagyon sok Nebukadneccár van. Még a keresztyének között is sokan megfedkeznek Istenről, eredményeiket kizárólag saját tudásuknak, tehetségüknek, szorgalmuknak tulajdonítják, elvárják az elismerést, ha lehet, a megfelelő jutalmat mindazért, amit tesznek. Ha a babiloni király büntetéséhez hasonló nyomorúságban lenne része valakinek, önteltsége miatt, úgy hiszem, szinte mindenki felháborodna, aránytalanul nagynak tartaná a büntetést, túlzásnak a megaláztatást. Hosszasan lehetne azon vitatkozni, hogy kis vagy nagy bűn az öndicsőítés, hogyan lehetne az ilyen embert helyes útra téríteni, szelídebb, mondjuk ma divatos kifejezéssel, emberibb módon. Egy valaki azonban másként vélekedik, van valaki, aki azt tartja helyesnek, ahogyan Isten Nebukadneccar királlyal cselekedett, s ez nem más, mint maga, a király. Ő, aki elszenvedte a büntetést, a gyalázatot, helyesnek, igazságosnak nevezi Isten tetteit, magasztalja és dicsőíti Istent, mert tettei helyesek. A legnagyobb gyalázatból eljutott Isten megismerésére, elfogadására, dicsőítésére. Jó lenne megfontolni a magunk emberséges gondolkodásmódját, átgondolni, mit jelent a gyakorlatban, hogy Isten gondolatai magasabbak a magunkéinál. Adja az ÚR, hogy Nebukadneccar szörnyű tapasztalata nélkül is eljussunk erre a felismerésre, bizonyosságra: amit, ahogyan Isten cselekszik, az mindig a legjobb célt szolgálja, az ÚR minden tette helyes, legyen mindenért áldott a mennyei Király.

2014. január 15. – szerda

A zsoltárok könyve 86,16: Fordulj hozzám, légy kegyelmes! Adj erőt szolgálódnak, segítsd meg szolgálóványod fiát!

Az igevers első három kérése elég gyakran előfordul a Szentírásban, az utolsóval azonban nehezen mondhatnánk meg, hogy találkozunk-e még egyáltalán. A bibliai időkben családnevek helyett leggyakrabban az apa nevével együtt emlegették a gyermekeket, így különböztették meg a sok azonos nevű gyermeket, embert. A fontos az volt, szinte mindig, mindenben, hogy ki volt valakinek az édesapja, az anyákról ritkábban olvasunk. Ha valaki így nevezi magát Isten előtt, hogy szolgálóványod fia, arra biztosan mindenki felfigyelt, annak különös jelentősége lehetett. Dávid királyról mindenki tudja, hogy ő Isainak a fia, de anyjának nevét ki tudja megmondani? Nem sokat tudunk róla, a nagy király itt mégis Isten kegyelmét,

segítségét így kéri, hogy az ÚR szolgálóleányának fiaként könyörög. Ma nincs anyák napja, még nők napja sincs, mégis adjunk hálát Istennek édesanyánkért. Külön nagy kegyelem, ha az ÚR gyermekei ők is, ha Isten útjaira már karjaikban tartva tanítottak, indítottak minket. Sok bátorítást, jó tanácsot hallottam, amikor valamilyen nehézségen ment át életem, legtöbbször, ami szívből jött, emlékszem is, de talán nem bántok meg senkit azzal, ha megvallom, számomra a legtöbbet az jelenti, amikor édesanyámtól hallom: imádkozom érted. Köszönöm, Istenem, hogy a nagy királyhoz hasonlóan, én, a senki is így könyöröghetek: a te szolgálóleányod fiát segítsd.

2014. január 16. – csütörtök

Ézsaiás próféta könyve 53,4: Pedig a mi betegségeinket viselte, a mi fájdalmainkat hordozta. Mi meg azt gondoltuk, hogy Isten csapása sújtotta és kínozza.

Nem voltam különösen beteges gyermek, balesetek, nagyobb nyomorúságok elkerülték életem, nagyon hálás vagyok mindezt Istennek. Arra azért emlékszem, hogy ha meghűltem, fájt a fejem, vagy leestem, megütöttem a lábam, szüleim nagy szeretettel vettek körül, ápoltak, s többször hallottam tőlük azt a mondatot, hogy ha tudnám, elvinném én a fájdalmat, de nem lehet, Tekintetükből, mindenkori magatartásukból tudtam, hogy ezek nem üres szavak, a szenvedést, fájdalmat átvállalnák, ha lehetne, csak én ne szenvedjek. Visszagondolva szinte hihetetlennek tűnik, hogy mennyire boldog gyermekkorom volt, mindig éreztem a biztonságot, szeretetet, noha anyagilag inkább a gyengébbekhez voltunk sorolhatók, nem ez számított, hanem a lelkiek. Az ige azt mondja, hogy Isten is így szeret, vagy talán helyesebb azt mondani, a szülői szeretet Istenből táplálkozott, az ÚR tökéletes szeretetére utalt. Az Úr azonban nem csak szeretne bármit, hanem Ő mindazt megteszi, amit eltervezett. Így Krisztus által még betegségeinket is viselte, fájdalmainkat hordozta. Mindaz, ami nekem fáj, az Neki is fáj, de azért tudok elhordozni holmi hűlésnél, kis testi fájdalomnál sokkal nagyobb, komolyabb terheket, mert Megváltóm azokat együtt hordozza velem. Nem veszi le teljesen vállamról, de egészen más úgy elviselni bármit, hogy nem egyedül vagyok, az ÚR szeret, mindent Ő is vállal életemben. A legnagyobbat viszont egyedül Ő hordozta el, a bűn miatti büntetés terhét nekem nem kell viselnem. Köszönöm, ÚR Jézus.

2014. január 17. – péntek

Pál levele a kolosséiakhoz 1,13: Ő szabadított meg minket a sötétség hatalmából, és ő vitt át minket szeretett Fiának országába.

Az ige alapján nagy felfedezéseket tehetünk, ha azt nyitott szívvel olvassuk, és annak legegyszerűbb értelmét elfogadjuk. Isten megszabadított minket, nem ezután fog megszabadítani, hanem a szabadítás már készen van, Krisztusban érvényes mireánk is. Megszabadított a sötétség hatalmából, mondja az apostol, amiből az következik, hogy mielőtt ez a szabadítás megtörtént volna, mi a sötétség hatalma alatt voltunk. Nem ártatlan, kis hibákat elkövető, de alapvetően jó emberek voltunk, hanem a sötétség hatalmaskodott felettünk. Ennek azonban vége, mert Isten Krisztus által ebből kihozott minket. És átvitt, áthelyezett a Krisztus országába. Akkor hogyan kell érteni az ÚR imádságában azt a kérést, hogy „jöjjön el a Te országod”? Úgy, hogy Isten országa eljött, Isten gyermekei számára, ők már Krisztus királyi uralma alatt élnek, a mennyi polgáraiként viselkednek. Az ÚR imájában

pedig legalább három dologra gondolhatunk, ezzel a kéréssel. Arra, hogy Isten Országá legyen valósággá egyre inkább a magunk életében, Isten országa jöjjön el minél több ember számára, azaz gyarapodjon a gyülekezet az üdvözülőkkel, és Isten országa jöjjön el a maga teljességében, dicsőségében az örökkévalóságban. Köszönöm, URam, hogy országodba hívtál el, vittél át, és bizonyossá tettél, hogy Veled leszek a mennyei dicsőséges országban is.

2014. január 18. – szombat

Sámuel első könyve 2,1: Örvendez szívem az Úrban.

Gyermekkoromat városban töltöttem, s csak az akkor kapható, nagyon gyenge minőségű tejet ismertem. Amikor először volt alkalmam szüleimmel falun járni, nem csak a tejjel, hanem több mindennel kapcsolatosan kellett megtanuljam, hogy milyen a valódi termék, s rövid idő múlva már nem igazán szerettem a bolti termékeket, amikor megtudtam, hogy mennyivel másabb, jobb a valódi. Az örömmel is így tapasztaltam, sokan így tapasztaltuk. Gyermekként, fiatalokként még a közösséghez igazodunk, azt gondoljuk, valóban azt jelenti örvendezni, ha valamit megvásárolhatunk, ha bizonyos társaságban lehetünk, ha egyes dolgokat fogyasztunk. Ameddig ezen kívül nem ismerünk mást, ezekre törekszünk. Ha Isten kegyelme kiárad valakinek az életére és megismeri az ÚR közösségében tapasztalható igazi örömet, rádöbben, hogy mennyire felületes, megjárt, hiábavaló, képmutató, szegényes volt az, amit addig örömmel gondolt és nevezett. Nincs semmi ebben a földi életben, ami ehhez mérhető, amikor elmondhatja Isten gyermeke szívből jövő őszinte vallomással, hogy Istenben örvendezik a szíve. Ma azért imádkozom, hogy sokan, akiket ismerek, látom, mennyire vágnak az örömről, harcolnak, küzdenek azért, hogy megszerezzék azt, amitől örömet várnak, ezek az emberek ismerjék meg Istent, fogadják el az Ő kegyelmét, fedezzék fel saját életükben azt az Istenben való örömet, mely mellett minden más kicsinynek, hiábavalónak tűnik. Istenem, gyarapítsd azok számát, akikkel együtt örvendezhetünk közösségben.

2014. január 19. – vasárnap

János evangéliuma 17,15: Nem azt kérem, hogy vedd ki őket a világból, hanem hogy őrizd meg őket a gonosztól.

Pedig milyen jó lenne, ha kivenne minket a világból, és egy tökéletes, bűn és szenvedés nélküli világba helyezne, ott szolgálnánk igazán Istenünket, gondoljuk mi. Vagy ha nem is vesz ki ebből a világból, de legalább óvna meg minden bajtól, nehézségtől, próbától. De ezt sem ígérte, hanem imájában URunk „csak” annyit kér mennyei Atyjától, hogy őrizzen meg minket a gonosztól. Aki Isten gyermeke, az már Isten mennyei világának is polgára, ez a tudat ad neki erőt, hitet, reménységet a mindennapokban, de még ennek a világnak is polgára mindaddig, amíg az ÚR akarata szerint a földön él. Az ÚR Jézus imája pedig ehhez a földi élethez ad erőt, kitartást, hiszen Ő nem hagy magunkra, nem történhet bármi velünk, megőriz minket mennyei Atyánk a gonosztól. Nem az vezet előre, ha ábrándozunk azon, hogy milyen lenne egy gonosz nélküli világban élni, azt majd Isten Országában megtapasztaljuk, egy örökkévalóságon át. Ma azért adjunk hálát, hogy noha a gonosz ma is Isten gyermekei ellen támad, mi biztos oltalom alatt vagyunk, mennyei Atyánk hatalmas keze, végtelen kegyelme őrzi ma is életünket.

2014. január 20. – hétfő

Márk evangéliuma 10,42-43: De Jézus odahívta őket, és így szólt hozzájuk: "Tudjátok, hogy azok, akik a népek fejedelmeinek számítanak, uralkodnak rajtuk, és nagyaik hatalmaskodnak rajtuk. De nem így van közöttetek, hanem aki naggyá akar lenni közöttetek, az legyen szolgátok."

Jézus szavait mindnyájan igazaknak ítéljük, Isten gyermekei nem akarnak másokon uralkodni, senkit nem szeretnének kihasználni. Érdekes üzeneten gondolkodtam sokáig, az ige helytelen olvasatából fakadt, de azért elgondolkodtató. Jézus azt tanítja, hogy akinek az a vágya, hogy uralkodjon, hatalmassá legyen, azt a közösség állítsa szolgálatba, tanulja meg, hogy Isten gyermekei nem uralkodni kapták elhívásukat, hanem a mások javára és Isten dicsőségére való szolgálatra. Én azonban, ismétlem, tévesen, egy ideig úgy olvastam és értelmeztem Jézus szavait, hogy a naggyá, hatalmassá válás módszere a szolgálat, aki uralkodni akar, az induljon el az áldozatos cselekvés útján, és így valósítja meg vágyait, így jut el a hatalomra. A magam téves értelmezését felismertem, Jézus szavait ma már igeien értem, de a téves gondolatommal is találkozom még néha, mások életében. Van ugyanis, sajnos, Isten gyermekei között egy ilyen lelkület is, hogy azért szolgálok, azért alázkodok, hogy észrevegyenek, hogy felfelé tudjak törtetni, hogy egyre nagyobb hatalomra tegyek szert. És noha a hatalmaskodás helyett Jézussal együtt a szolgálatot hirdetjük, sajnos, mégis tetten érhető néha az uralkodásvágy, a hatalom helytelen értelmezése és megélése. Istenem, ha egyezik akaratoddal, hozz elem ma is lehetőséget a szolgálatra, és add URam, hogy ne legyen bennem semmilyen háttérgondolat, számítás, hanem csak hitből, szeretetből, Neved dicsőítésére legyen kész a cselekvő, szolgáló keresztyén életre.

2014. január 21. – kedd

Mózes második könyve 3,5: Isten ekkor azt mondta: Ne jöjj közelebb! Oldd le sarudat a lábadról, mert szent föld az a hely, ahol állasz!

Végletekről és külsőségekről próbáljunk röviden elmélkedni. A külsőségekben való végletekről. Az egyik az, amikor minden külsőség rettenetesen fontos. Valakinek megvolt a helye a templomban, ha istentiszteletre érkezésekor valaki már ült azon a széken, megfordult és hazament. Körülöttünk sok keleti valláshoz tartozó ember él, gyakran hallottam a lelkész, amit rákérdezett híveire, megtartották-e böjtöt, a pontos előírásokat követve. Van, ahol azon botránkoznának meg sokan, ha az úrasztali terítő nem a megfelelő sarkával irányulna kelet felé. Ma a vallásgyakorlás másik végletét követik többen, azt, amikor semmilyen külsőség nem fontos. Lehet úrvacsorázni rövidnadrágban, imádkozni szendvics-evés közben, elég, ha a szív mélyén hisz az ember, nem kell még templomba sem elmenni, és azt is mindenki magának dönti el, mit is jelent ez a szív mélyén való hit. Nem hiszem, hogy a mai ígét nem-keresztyén vallású emberek gyakorlatához hasonlóan kellene értelmezzük, és mindnyájan cipő nélkül vegyünk részt az istentiszteleteken. Azt sem hiszem, hogy ha valaki szabadságát tölti valahol, és istentiszteletre is el akar menni, nem mehet, ha otthon felejtette a nyakkendőjét. De azt sem gondolom helyesnek, ha minden külsőséget eleve helytelennek tartunk. Ezekben a külsőségekben is üzenet rejlik, Mózesnek akkor azzal kellett kifejeznie tiszteletét és engedelmességét, hogy Isten parancsára sarú nélkül állt meg a kijelentés meghallgatására. Ha még mai modern világunkban is illik egy közösségi alkalmon felállással kifejezni a tiszteletet,

akkor bizonyára a menny és föld Ura előtt is meg kell találjuk a megfelelő módját annak, hogy szívünk imádatát, hódolatát ne csak rejtett módon, gondolataink és érzéseink szintjén fejezzük ki, hanem látható módon is.

2014. január 22. – szerda

Lukács evangéliuma 12,32: Ne félj, te kicsiny nyáj, mert úgy tetszett a ti Atyátoknak, hogy nektek adja az országot.

Ennek a mondatnak az érthető üzenetén túl számomra hangsúlyos az a hangnem, az a lelkeség, ami sugárzik belőle. A fontos az üzenet, de nem egészen mindegy az, hogy miként jut el hozzánk. Már az iskolában a gyermekek is azt a tantárgyat szeretik jobban, még, ha nehezebb is annak anyaga, melynek tanára magatartásával, beszédmódjával, hozzáállásával kedves szemekben. Akár világhírű költő legnagyobb költeményeit idézheti valaki, ha nem megfelelően szaval, nem jó a hanghordozása, hangsúlyozása, nem fog gyönyörködtetni a legszebb versek gyűjteményével. Hallottunk már mindnyájan olyan prédikációt, melyben nagyon sok igét idézett a lelkész, igen szép gondolatokat fogalmazott meg, de nem volt hiteles, szárazon, unottan adta elő, mint idegen szöveget, az evangéliumot. Már a kis unoka is megérzi azt, ha nagypapa csak azért mondja, hogy „szeretlek, kicsim”, hogy nyugodtan olvashassa tovább az újságot, vagy olyan a hangneme, hogy most bátran az ölébe lehet ugrani. Isten gyermeke Isten igéjéből nem csak megérti az üdvösségről, kegyelemről, bűnbocsánatról szóló üzenetet, hanem érzi az igéből sugárzó szeretetet, gyöngédséget, az Atya örömét abban, ahogyan velünk, gyermekeivel törődik. Szinte kényeztetni Jézus az Ő követőit, amikor kicsiny nyájnak nevezi őket. Kis sereg a Jézus követőinek közössége, de így is Isten nyája, az Atya által készített mennyi örökség várományosa, mert így tetszett Istennek cselekedni ezzel a kicsiny sereggel. Ennek a kicsiny nyájnak én is, méltatlanul, de Isten tetszése szerint tagja vagyok, s mindörökké az maradok.

2014. január 23. – csütörtök

Pál levele az efézusiakhoz 1,9-10: Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az Ő akaratának titkát, amelyet kijelentett őbenne az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.

Isten az Ő akaratát Krisztusban jelentette ki, tehát Krisztus által ismerhetem meg Istent és az Ő akaratát. Ebből az is következik, hogy sem nekem, sem másoknak, embereknek, szervezeteknek, egyházaknak nem kell kitalálni azt, amit az ÚR elmondott, megismerttetett velünk. Feladatunk mindössze az, hogy elfogadjuk Krisztusban Isten kijelentett titkát, akaratát. Azt is mondja az ige, hogy miután Isten régen szólt próféták által, ma az Ő Fia által szól hozzánk. Az utóbbi két században nagyon sok vallás és felekezet jött létre, melyek szinte mindenikére az jellemző, hogy van egy ember, akinek van egy különös titka, kulcs-szava, amit kijelentésnek tart. Márpedig nekünk Isten nem új kijelentést ígért, nem új prófétákat, hanem Krisztusban mindent elmondott, ami szükséges az üdvösségre, arra, hogy tökéletes legyen Isten embere, s ugyancsak Krisztusban meg is ajándékozott mindennel, mennyi áldásainak sokaságával. Legyen Jézus Krisztus személyes hitéletünk középpontja, egyházunk, közösségeink egyetlen Pásztora, vezetője, Általa és Tőle fogadjuk Isten vezetését, áldását, s

akkor nem emberi bölcsességet fogunk követni, hanem megismerjük Isten titkát, akaratát, tervét, elkészített áldását.

2014. január 24. – péntek

Ezékiel próféta könyve 36,26: Új szívet adok nektek, és új lelket adok belétek: eltávolítom testetekből a kőszívet, és hússzívet adok nektek.

Az a gondolat foglalkoztat, hogy mi az, amit teljesen ki kell cserélni, és mi az, amit nem lehet egyelőre eltávolítani az életemből. Hitvalló őseink azt tanították, hogy az ember egyszerre bűnös és megváltott, nem vetkőzheti le teljesen emberi természetét, de az újjászületésben kap egy újat, s arra kell törekedjünk, hogy ne a régi akarata valósuljon meg, hanem az új természet szerint járjunk. Mai igénkben mintha mindkettő meg lenne, a teljes csere is, valamint a két természet együttes jelenléte, feszültsége is. A szívről azt mondja a próféta által Isten, hogy kicseréli, a régit eltávolítja, helyette újjal ajándékoz meg, az új lélek ígéreténél már nem mondja, hogy a régi lelket eltávolítaná, hanem azt ígéri, hogy új lelket ad nekünk. Azért próbálom e kettőt megkülönböztetni, mert sokszor tapasztalom, megvan még bennem az emberi természet, a maga vágyaival, életrendjével, s követeli a maga jogait, én pedig megrémülök, s azt kérdezem, miért van meg, ha Isten azt ígérte, hogy eltávolítja a kőszívet. Ezek szerint valami nálam nincs rendben, az ÚR még nem végezte el bennem az újjászületés csodáját? Azért imádkozom, hogy adjon ebben is világosságot Isten, hogy megértsem, mi az, aminek nincs többé egyáltalán létjogosultsága, helye az életemben, mert az ÚR azt el akarja teljesen távolítani, és mi az, ami még ott van, de nem parancsolhat. A legfontosabb pedig az, hogy mindezt ne én akarjam megkülönböztetni, hanem fogadjam el, hogy szívemben, lelkemben egyaránt Isten újít meg engem, az Ő Lelkének munkáját fogadjam hálaadással, örömmel életemben.

2014. január 25. – szombat

Ezékiel próféta könyve 36,36: Akkor megtudják a népek, amelyek körülöttetek megmaradtak, hogy én, az Úr, építettem újjá a romba dőlt városokat, és én ültettem be a pusztává lett földet. Én, az Úr, megmondtam, és meg is teszem!

Ha csak annyit látunk, amennyi földi szemeink előtt van, akkor azt mondhatjuk, hogy miután Izráel népe hazatért a babiloni fogságból, újjáépítette az országot. Nem volt könnyű, mindenkinek keményen kellett munkálkodni, de bizonyos idő után meglátszott annak az eredménye, hogy ismét munkálták a földeket, építették a falvakat és városokat. Kizáróan csak világi körülményekben gondolkodó emberek még hozzá teszik azt is, hogy a népnek nagy lendületet adott az a hit, hogy létezik Isten, aki segíti és megvédi őket. Vallásos, istenfélő gondolkodású emberek mindezt másként látják, s azt vallják, hogy Isten először az emberek szívében munkálkodott, az első csoda az volt, hogy hazavitte őket hét évtizednyi fogság után, majd papok és próféták által szüntelenül „lelket öntött gyermekeibe”, hogy mindent el tudjanak végezni a helyreállítás során. Mindez jól hangzik, de az ige ennél kicsit másképp fogalmaz, többet mond, mégpedig azt, hogy Isten nem csak szavaival bízta népét, majd távolról figyelte, hogyan munkálkodnak, hanem maga Isten cselekedett, az Ő népének tagjai által. A cselekvő maga Isten, Ő az, aki épít, Ő ültet, mi eszközei vagyunk, akik akaratát tesszük a Tőle jött vezetés szerint, azzal az erővel, amit ugyancsak Ő ajándékos nekünk. Nem én

munkálkodom, és nekem segít Isten, kisebb avagy nagyobb mértékben, hanem Isten cselekszik, én eszköz vagyok, az Ő eszköze, az Ő tervének megvalósításában, az Ő dicsőségére, és a magam, magunk hasznára is. Bennünk és általunk munkálkodik, cselekedj URam, hatalmasan.

2014. január 26. – vasárnap

Mózes második könyve 19,4: Ti láttátok, mit cselekedtem Egyiptommal, hogyan hordoztalak benneteket sasszárnyakon, és hogyan hoztalak ide benneteket.

Fiatalként sokszor hallgattam áhítattal idősebbek beszámolóit, saját élményeikről, tapasztalataikról, gyakran vágytam arra, bárcsak hasonló élményeket, tapasztalatokat szerezhetnék magam is. A saját tapasztalat az egyik legjobb tanítómester az életben, amit magunk élünk át, azt megjegyezzük, ha jó és hasznos az élmény, máskor is igyekszünk hasonlóképpen eljárni a hasonló eredményért, ha pedig fájdalmas, szomorú tapasztalataink vannak, igyekszünk azokat a továbbiakban elkerülni. Talán nem egyes, hanem többes számban lehet, sőt kell fogalmazni sokunk életének legszebb pillanatait, tapasztalatait Istennek való engedelmség gyümölcseként következtek be. Legszebb emlékeink azok, amikor az ÚR meghallgatott valamilyen kérésünkben, megszabadított nagyon nehéz helyzetekben, örömet és áldást adott, amikor féltünk a kudarctól, sikertelenségtől. A mai ige akkor hangzik el, amikor Izrael népe a Sínai hegyhez érkezett, ahol Isten szövetséget kötött velük. A szövetséget megelőzően pedig, Isten megmutatta cselekedetei által hatalmát és népe iránti szeretetét. Nem egy ismeretlen istennel lép bizonytalan kimenetelű kapcsolatba a nép, hanem az Őt szerető, eddig is róluk csodák által gondot viselő Úrral. Ma is így van ez, akkor fogadja el az ember Isten szövetségét, kegyelmét, akkor vállalja a Neki való engedelmséget, Neki odaszánt életet, amikor megérti, hogy addigi élete során is az ÚR szeretete, gondviselése tartotta meg őt. Szeretteinkkel, gyülekezetünk, közösségünk minden tagjával értesd meg, Istenünk, hogy eddig is Te hordoztad őket, szereteted által mindnyájunkról naponta gondot viselsz, s ma minket a Veled való örök szövetségre hívsz.

2014. január 27. – hétfő

Máté evangéliuma 6,26: Nézzétek meg az égi madarakat: nem vetnek, nem is aratnak, csűrbe sem takarnak, és mennyei Atyátok eltartja őket. Nem vagytok-e ti sokkal értékesebbek náluk?

Jézus Krisztus Isten gondviseléséről tanítja követőit, arra biztatva őket, hogy ne aggódalmaskodjanak a mindennapi szükségükért, mert Isten tudja, hogy a madárnak eledelre, vízre, menedékre van szüksége, s ugyanígy ismeri nekünk, embereknek minden szükségünket is. Nem csak ismeri, hogy mi az, ami a földi életben szükséges, hanem gondoskodik is arról, hogy meglegyen mindez naponta életünkben. Ezt a gondolatot erősíti meg az ÚR azzal, hogy mi értékesebbek vagyunk az égi madaragnál, s ha Isten a kevésbé értékest is ennyire számon tartja, akkor valóban semmi okunk az aggodalomra. Jézus szavait meg kell szívleljük, aggodás helyett bízzuk rá életünket mennyei Atyánk gondviselő szeretetére. A hasonlatból azonban legyen szabad azt is meghallani, hogy az ember értékesebb az égi madaragnál. Szeretjük a madarakat, gyönyörködünk bennük, hálát adunk Istennek, hogy általuk is színesebbé teszi életünket, amennyire lehet, óvjuk és vigyázzuk az állatvilág

minden fajtáját, de nem feledkezünk el, az ember fontosabb azoknál. Úgy egyéni, családi szinten, mint a társadalom nagyobb közösségeinek szintjén felülvizsgálhatjuk, mennyit áldozunk anyagiakban és nem anyagiakban felebarátainkért, embertársainkért, és mennyire követjük a ma annyira divatos szemléletet, mely szinte „emberi jogokat” követel, biztosít az égi madaraktól kezdve mindenféle állatnak. Szeressük, s még áldozunk is az Isten által teremtett és az Ő gondviseléséből élő állatokat, hiszen azok létükkel is az ÚR gondviselésére irányítják figyelmünket, de ne feledkezzünk meg embertársainkról, az Ő szükségégeikről sem. S főleg minden aggodás helyett valljuk és hirdessük, Isten kirendeli mindazt, amire szüksége van az égi madárnak, s még inkább a földi embernek.

2014. január 28. – kedd

Lukács evangéliuma 7,6-7: Amikor pedig már nem volt messze a háztól, a százados eléje küldte barátait, és ezt üzenté neki: "Uram, ne fáradj, mert nem vagyok méltó arra, hogy a hajlékomba jöjj. De magamat sem tartottam méltónak arra, hogy elmenjek hozzád, hanem csak szólj, és meggyógyul a szolgálóm.

Maga Jézus is megdicséri ennek a nem-zsidó embernek a hitét. Pogány létére, ami azt jelenti, hogy nem ismerte az egy igaz Istent, nem tartozott a választott néphez, tudja, hogy mit jelent, ha valaki Isten Fiának vallja magát. Noha ilyet soha nem tapasztalt a maga római isteneivel kapcsolatosan, elhiszi, hogy Jézus rendelkezik azzal az isteni hatalommal, mely olyan csodára is képes, amire emberileg nincs magyarázat. Sokat lehet még mondani és tanulni abból, ahogyan ez a római ember hisz Jézusban.

A hite mellett, mely kétség nem fér hozzá, mindenki számára példát mutatva ragyog fel ebben a történetben, nem lehet nem észrevenni ennek az embernek az őszinte alázatát. Azért is felfigyelünk erre az alázatra, mert manapság egyre ritkábban találkozunk ehhez hasonlóval. Nem vagyok arra méltó, hogy találkozzam Isten Fiával, akiről meg vagyok győződve, hogy szavával meg tudja gyógyítani szolgálomat. Nem érdemes belekezdeni annak felsorolásába, hogy mennyi mindenre vagyunk mi méltók, milyen sokszor szeretjük, ha méltatnak, elismernek, megdicsérnek, előre ültetnek. Igaz, legtöbb esetben alázatoskodva próbáljuk visszautasítani mindezt. A századosról nem olvassuk, hogy végül, nagy hitéért előre tessékelték volna, maga Jézus sem mondja, hozzátok ide, hadd lássa mindenki, milyen egy hívő ember.

Istenem, segíts ma őszintén elgondolkoznom azon, mit is jelent számomra az, hogy hiszek Benned, mutass rá, URam, mennyire hiányzik életemből a valódi alázat, segíts, hogy ne játsszam meg az alázatot, hanem legyen igazán szívemben, életemben a jézusi indulat, lelkület, alázat.

2014. január 29. – szerda

Jelenések könyve 2,8-9: A szmirnai gyülekezet angyalának írd meg: ezt mondja az első és az utolsó, aki halott volt, és életre kelt: Tudok nyomorúságodról, és szegénységedről, pedig gazdag vagy, és azok káromlásáról, akik zsidóknak mondják magukat, pedig nem azok, hanem a Sátán zsinagógája.

Nyomorult és szegény vagyok, lelkileg-testileg mélyen vagyok. Erőtlennek érzem magam, nem tudok hitben előre haladni, az engedelmisségem is ingadozó. Látom sok gyarlóságom,

néha a reménységem is elvész, aggódok, elcsüggedek, mélyen vagyok. Szegénynek érzem magam, nem annyira földi kincsek hiánya miatt, mint inkább a lelki erő, biztos reménység, elkötelezett engedelmesség hiánya miatt. Uramnak és Megváltómnak Nevére nem igazán tudok így dicsőséget hozni, lehet, hogy így nem is kellek Neki, hiszen olyan sok szolgáját ismerem, aki engedelmes, hitben élő, szolgálatra kész, nálamnál mindenben különb keresztyén. Mégis, tetszett Neki, hogy ma épp ezt az ígét olvassam, s elgondolkozzak azon, hogy ez nekem is szól. Ő jól ismeri nyomorúságom, jól tudja minden gondolatomat is, mégis megszólít, s dorgálás helyett első sorban afelől biztosít, hogy előtte van az életem. Aztán azt mondja, talán nem csak az egykori szmirnai gyülekezetnek, hanem ma nekem is, hogy gazdag vagyok. Igen komolyan elgondolkoztat ezzel a kijelentéssel. Földi dolgokra nézve erről nincs mit gondolkodni. Annál inkább megvigasztal és megörvendeztet, ha a lelkiekre vonatkoztatom az ígét. Ő, Aki mindent tud, soha nem téved, Ő, az én Megváltóm azt mondja, gazdag vagyok. S ha én ezt még nem látom, akkor fel kell fedezzem. Rá kell találok saját életemben azokra a lelki kincsekre, melyeket Ő adott nekem, s amiket lehet, hogy porosodni hagytam, nem használtam, nem gyümölcsoztettem embertársaim javára, az ÚR dicsőségére. Világosságért imádkozom, hogy meglássam az ÚR nekem adott ajándékait, vezetésért és lelki erőért könyörgök, hogy megfelelően használjam az Ő ajándékait. Vallom a gyermekének szavaival: királyi gyermek vagyok én, és ez nekem elég.

2014. január 30. – csütörtök

Dániel próféta könyve 2,21: Ő szabja meg a különböző időket és alkalmakat. Királyokat taszít el, és királyokat támaszt.

Isten gyermekei között is vannak, akik úgy gondolják, hogy a földi élet véletlenek sorozatából áll, s mi Isten segítségét kell kérjük, hogy minden lehetséges helyzetben helyt álljunk. Ezt a véletlenek sorát nevezik még sorsnak is, alakulását pedig, gondolják sokan, az emberi akarat és a démoni hatalmak befolyásolják. Sokkal kevesebben ugyan, de ezzel ellentétes nézetet is vallanak keresztyének, azt hirdetvén, hogy nincsenek véletlenek, az élet minden másodperce hajszálnyira pontosan előre meg van határozva, Isten felügyeli és határozza meg mindazt, ami történik a világban, az utolsó falevél lehullásáig. Ez utóbbi szemlélet szerint van ugyan az embernek személyes felelőssége, de elég nehéz azt meghatározni, hiszen előre meg volt határozva minden, mindennek úgy kellett lenni, ahogy az meg is történt. A Szentírás beszél arról, hogy Isten még a hajszálainkat is számon tartja, de nem gondolom, hogy ez az előbbi szemléletre utalna, mely szerint meg van tervezve az élet utolsó tizedmásodperce is. Az ÚR elhívott minket követésére, számtalan jó cselekedetre készít alkalmat, lehetőséget, az Ő akarata, beleegyezése nélkül semmi nem történhet meg, de nekünk is adott felelősséget, minket is döntésre és cselekedetekre indít, az Ő útjain való járásra, az Ő követésére hív bennünket, ezeken az utakon magunk kell elinduljunk, az engedelmesség cselekedeteit mi kell véghez vigyünk, az Ő segítségével. Mindazonáltal az első végletet sem fogadjuk el, nem véletlenek sorozata az élet, nem gonoszság vagy démoni, ördögi akarat dönti el mindazt, ami bekövetkezik, hanem Isten szabja meg az időket, alkalmakat, Ő irányítja a világot is, a mi életünket is. Hitvallásunk szavaival valljuk, hogy semmi nem véletlen, hanem minden az Ő tanácsából és akaratából jön.

2014. január 31. – péntek

A példabeszédek könyve 12,18: Van, akinek a fecsegése olyan, mint a tórdöfés, a bölcsnek nyelve pedig gyógyít.

Aligha szükséges ennek az igének igazágát bizonyítani, nincs ember, aki ne tapasztalta volna mindkettőt, azt is, mennyire nehéz elviselni a fecsegést és azt is, mennyire áldásos lehet akár röviden is beszélgetni egy bölcs emberrel. Ha az igét olvassuk, talán legtöbbször rögtön valakire gondolunk, akinek beszédét, üres szószaporítását, káros és bosszantó fecsegését nehezen viseljük el, akiről talán mások is elmondják, mennyire kellemetlen társaságban lenni annak a személynek. Valahogy nehezebben jut eszünkbe olyan bölcs emberek példája, akik néha pár mondattal, néhány szóval is gyógyítani, vigasztalni, eligazítani tudnak, és nem azért jut nehezebben eszünkbe, mert ilyeneket nem ismerünk, hanem azért, mert a fecsegés jobban bosszant, mint amennyire örvendünk a bölcs szónak. Legnehezebben azonban az jut eszünkbe, hogy a magunk beszédét is felülvizsgáljuk, szinte természetesnek tartjuk azt, hogy ha nem is mindig tudunk gyógyítani, építeni, de azért nem is bántunk senkit, nem is bosszantó az, ahogyan párbeszédet folytatunk embertársainkkal. Pedig nem ártana néha elgondolkodni azon, hogy vajon az, amit és ahogyan mondtam, az szükséges volt-e, igaz volt-e, használt-e, megfelelő időben és szándékkal mondtam-e? Talán többünkkel megtörténik, hogy nem úgy akartunk hozzászólni valamihez, nem is akartunk valakiről beszélni, de a többiek szavainak hallatára csak úgy kijött belőlünk is ez is, meg az is, utólag pedig eszünkbe jut, talán nem is kellett volna úgy beszéljünk. Szánjunk ma kevés időt arra, hogy megvizsgáljuk, vajon a magunk beszéde soha nem fecsegés, senkinek nem tórdöfés? Gyógyítanak szavaink, az Úrtól kapott bölcsességgel, erővel, Lélekkel? Adj nekünk, URunk, bölcs nyelvet, gyógyításra, gyógyulásra, hadd tapasztaljuk meg ebben is, hogy aki mást felüdít, az maga is üdül.